

Arrest

nr. 69 719 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst en afkomstig van Jerevan. U was werkzaam als docent pedagogie aan de universiteit van Jerevan. Als docent pedagogie diende u de dissertatie van A.N.(...) te beoordelen. U was van oordeel dat zijn dissertatie onvoldoende was en u gaf een negatief advies waardoor A.N.(...) niet kon afstuderen dat moment. Na dit negatieve advies, de volgende dag, contacteerde de broer van A.(...) u. Deze broer was raadgever van de voorzitter van de Cassatierechtbank. De broer van A.(...) smeekte u om uw mening betreffende de dissertatie te veranderen. U weigerde dit te doen en de broer van A.(...) werd kwaad en bedreigde u. U besloot om deze confrontatie te bespreken met de voorzitter van uw afdeling B.C.(...). B.(...) gaf u de raad om toch in te gaan op de vraag van de broer van A.(...) en u besloot uw negatieve mening over de dissertatie

aan te passen en een positieve mening neer te schrijven. Twee weken nadat u uw mening veranderde werd u opgeroepen door de rector van de universiteit die u aansprak over de twee verschillende beoordelingen van éénzelfde dissertatie. De rector beschuldigde u ervan geld te hebben aangenomen en dreigde u aan te klagen bij de rechtbank. Twee, drie dagen na uw afspraak bij de rector, op 7 juni 2010, braken ze in uw woning in en doorzochten uw documenten. Tijdens deze inbraak werd er niets gestolen. U ging deze inbraak aanklagen bij de politie en de politie ging iemand sturen om verslag op te maken van de inbraak. U wachtte op deze politieagent maar deze kwam niet. Die nacht kreeg u een telefoontje, u vermoedde van de broer van A.(...), die u bedreigde. De volgende dag ging u bij de politie vragen waarom niemand naar uw woning was komen kijken en maakte u melding van het dreigtelefoontje. U kreeg te horen dat men geen rechtzaak ging opstarten omdat er niets verdwenen was uit het appartement. Omdat u veel had meegemaakt en u geen hulp kreeg van de politie, besloot u Armenië te verlaten. U verliet Jerevan op 20 juli 2010 en u kwam dezelfde dag in België toe. Op 30 juli 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Armeens paspoort, uw geboortakte, uw diploma, uw werkboekje, vluchtigtickets, een krantenartikel over uw vader, leerplannen, een uittreksel van een bijeenkomst, een bespreking van de dissertatie, een beslissing van de zitting van 13 mei 2010 en van 25 juni 2010, een uittreksel van aspirantenboekje en medische attesten van dokter Peeters dd 8 november 2010 en 27 mei 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omdat u door de raadgever van de voorzitter van de cassatierechtbank werd bedreigd en gedwongen uw negatieve mening over de dissertatie van zijn broer in positieve zin te wijzigen, wat u ook deed. Omwille van deze wijziging dreigde de rector van de universiteit u voor de rechtbank te brengen (CGVS p. 6, 7, 12). Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Wat betreft uw problemen met de rector naar aanleiding van het wijzigen van uw mening in positieve zin van de dissertatie van A.N.(...) moet worden vastgesteld dat u verklaarde dat de rector van de universiteit dreigde deze zaak voor te brengen bij de rechtbank (CGVS p. 6, 12). Tevens verklaarde u ook dat er geen rechtzaak tegen u werd opgestart door de rechtbank en u vermeldde dat dit kwam omdat het examenperiode was en de rector het heel druk had dat moment (CGVS p. 16). Tevens gaf u aan dat u de rector goed kende en dat u overtuigd was dat hij u voor de rechtbank zou brengen in september, omdat in de beslissing van de zitting van 25 juni 2010 besloten werd uw werkuren te verminderen en u dit als een schriftelijke bedreiging zag (CGVS p. 16). Vooreerst moet worden opgemerkt ondanks de bedreiging van de rector, hij geen rechtzaak tegen u opstartte in verband met de dissertatie van A.N.(...). U gaf welsiswaar aan dat hij dit niet had gedaan omdat hij het in die periode te druk had (CGVS p. 16), echter deze uitleg overtuigt niet, gezien het melden van een klacht bij de rechtbank weinig tijd in beslag neemt en dit zelfs in een drukke periode. Bovendien zou het onderzoek naar deze klacht door medewerkers van de rechtbank gebeuren en niet door de rector. Meer nog na uw vertrek uit Armenië ondernam u niets om na te gaan wat de evolutie was betreffende uw problemen (CGVS p. 3), aldus bent u er niet van op de hoogte of u daadwerkelijk gerechtelijke vervolging te vrezen heeft. Dergelijke nalatige handelwijze wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doet bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de rector u daadwerkelijk zou viseren en voor de rechtbank brengen.

Bovendien ondernam u, nadat u vernam dat de rector u voor de rechtbank wou brengen niets om na te gaan welke mogelijkheden tot bescherming u had, noch ondernam u actie om een mogelijke rechtzaak voor te bereiden. U sprak geen enkele persoon, geen enkele connectie van uw vader die toch belangrijke en invloedrijke vrienden had aan. Evenmin vroeg u aan uw departementshoofd B.C.(...), op wiens aanraden u van mening was veranderd, u te verdedigen bij de rector. U nam geen contact op met een advocaat om voorbereidingen te treffen. U maakte geen melding van uw problemen op de universiteit bij de NGO's of de media (CGVS p. 13, 14, 16, 17, 18). U verduidelikte dat u niet in een toestand was om naar een advocaat te gaan, dat u er niet in geloofde en dat het geen zin had om B.C.(...) aan te spreken omdat hij altijd deed wat de rector vroeg (CGVS p. 13, 17). Deze uitleg is niet afdoende. Van u, als hoog opgeleide persoon - u was immers docent aan de universiteit - die bedreigd wordt met een rechtzaak tegen haar, is het redelijk te verwachten dat u de nodige stappen zou hebben ondernomen in uw land van herkomst om uw contacten, deze van uw vader, B.C.(...) aan te spreken om hulp en advies en informatie te krijgen over uw problemen en mogelijkheden. Bovendien is het redelijk te verwachten dat u de nodige stappen zou ondernemen, door bijvoorbeeld een advocaat aan te spreken, om een mogelijke rechtzaak voor te bereiden. Op internationale bescherming kan slechts aanspraak worden gemaakt indien blijkt dat u geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst een redelijke poging onderneemt

om bescherming, hulp en advies te verkrijgen in eigen land. Echter u ondernam geen enkele poging om in Armenië na te gaan wat uw mogelijkheden waren, bijgevolg kon u niet nagaan of u al dan niet kon rekenen op bescherming in uw land van herkomst.

Wat betreft uw vrees voor de broer van A.N.(...), de raadgever van de voorzitter van de cassatierechtbank, moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat deze persoon of familie u nog daadwerkelijk zou viseren. U verklaarde dat u uw negatieve mening over de dissertatie van zijn broer had gewijzigd in positieve zin, waardoor u aan de wensen van A.(...) en zijn broer voldeed.

Bovendien gaf u aan dat de familie van A.N.(...) op de hoogte was van de wijziging van uw mening en dat ze tevreden waren met deze tweede mening (CGVS p. 17). U vermoedde dat Narinyan samen met de rector van de universiteit u iets zou kunnen aandoen en u verwees naar een inbraak in uw woning na uw gesprek met de rector en waarvan u dacht dat de broer van A.N.(...) achter zat. U baseerde uw vermoeden op een stem die u hoorde aan de telefoon (CGVS p. 7, 14). U slaagt er niet in deze vermoedens enigszins concreet te maken. U ondernam niets om na te gaan wie of wat de mogelijkheden waren van de broer van A.(...), de raadgever van de voorzitter van de cassatierechtbank. U wist niet waarom u nog steeds bedreigd werd door de broer van A.(...), nadat u voldaan had aan hun wensen. U vermeldde dat u niet wist wat ze van plan waren, en dat u zich onmachtig voelde en besloot om weg te lopen (CGVS p. 14, 17). Aldus maakt u niet aannemelijk dat u nog steeds een ernstige vrees voor vervolging door de broer van A.N.(...) diende te koesteren.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, uw diploma, uw werkboekje bevatten enkel persoonsgegevens en gegevens betreffende uw opleiding en werkzaamheden, wat niet betwist wordt. De vliegtuigtickets staven uw verklaringen betreffende uw reisroute. Het krantenartikel betreffende uw vader bespreekt enkel zijn persoon en handelt tevens over zijn werkzaamheden en wetenschappelijke onderzoeken op de universiteit van Jerevan. Dit artikel heeft geen rechtstreeks belang bij uw asielrelaas. Over de leerplannen die u voorlegt verklaarde u dat deze niets te maken hadden met uw asielmotieven. De uittreksels van bijeenkomst die u verzamelde om corruptie op de universiteit te bewijzen, hebben geen verband met uw asielmotieven. Uw bespreking van de dissertatie van A.(...) is de weergave van uw negatieve mening over deze dissertatie. De beslissing van de zitting van 13 mei 2010 handelt over het eindwerk van A.N.(...) waar uw bespreking het enige negatieve element was. De beslissing van zitting 25 juni 2010 heeft betrekking op de verdeling van werkuren over docenten. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat u niet via verkiezing lector was geworden. U gaf aan dat op deze basis de rector kon beslissen om u halftijds te werk te stellen en dat u door de rector werd geviseerd. Het uittreksel van aspirantenboekje toont aan dat vanaf 15 juni 2010 A.N.(...) niet meer zijn eindwerk kon afmaken dat jaar. De documenten die betrekking hebben op uw werk op de universiteit, staven onderdelen van uw asielrelaas. Wat betreft de medische attesten van dokter Peeters (8 november 2010 en 27 mei 2011) moet gesteld worden dat deze attesten verwijzen naar een moeilijk rouwproces na het overlijden van uw ouders. Op geen enkel punt verwijzen deze medische attesten naar de door u aangebrachte asielmotieven. Op basis van deze medische attesten kan niet afgeleid worden dat de medische problemen verbanden houden met uw asielrelaas. Ook het laatste attest van mei 2011 bevestigt nogmaals dat uw depressieve toestand te wijten is aan een verstoord rouwproces.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij wijst erop dat zij een bewijs bijbracht dat op de zitting van 25 juni 2010 haar werkuren werden gehalveerd, wat aantoonde dat zij wel degelijk door de rector werd geviseerd. Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar uitleg dat de rector nog geen maatregelen had genomen om haar voor de rechtbank te brengen gezien het melden van een klacht weinig tijd in beslag neemt, laat verzoekster gelden dat dit een niet-gestaafde bewering is. Integendeel, het is voor haar geloofwaardiger dat de rector niet zomaar onvoorbereid een klacht gaat melden bij de rechtbank. Daarenboven stelt zij dat niet uit te sluiten valt dat de rector ondertussen wel al een klacht heeft ingediend maar dat zij hiervan nog niet op de hoogte was; in strafzaken is het namelijk niet ongebruikelijk om eerst een onderzoek te

voeren alvorens tot een officiële dagvaarding over te gaan. Verzoekster wijst er verder op dat ze Armenië reeds op 20 juni 2010 heeft verlaten, zodat het mogelijk is dat ze op dat ogenblik nog niet op de hoogte was van een eventuele procedure voor de rechtbank. Zij vervolgt dat zij enkel nog contact heeft met haar tante in Armenië, en dat deze niet kan weten of er intussen een procedure werd opgestart tegen haar. Ook vindt zij het delicaat om oud-collega's te contacteren gelet op haar inmiddels slechte reputatie.

Vervolgens geeft zij te kennen dat, gelet op de alomtegenwoordige corruptie en het feit dat de politie geen onderzoek wilde voeren, het zinloos was om voorbereidingen te nemen voor een eventuele procedure. Ook de hoge functie van de broer van A.N. maakt het bijzonder delicaat om diens bedreigingen ter sprake te brengen. Ook heeft zij geen beroep gedaan op de kennissenkring van haar vader gezien zijn zuivere reputatie hem meer vijanden dan vrienden oplevert en de eventuele vrienden die zij nog had kunnen aanspreken zeker niet in de bres zouden springen voor iemand die beschuldigd wordt van praktijken die tegenovergesteld waren aan die die haar vader altijd verdedigd had.

Tot slot geeft verzoekster te kennen dat zij inderdaad geen vrees hoeft te koesteren voor de broers van A.N., doch het risico is groot dat zij bij terugkeer naar Armenië wordt opgeroepen voor een rechtszaak waarbij zij publiekelijk zal moeten maken dat zij door de broers van A.N. bedreigd werd en het bijgevolg mogelijk is dat er tegen haar wraak wordt genomen. Ook stelt zij dat de kans groot is dat de rechtbank geen oren zou hebben naar deze beschuldigingen en haar verweer zou verwerpen.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoekster werd verworpen omdat (i) zij niet aannemelijk maakte dat de rector van de universiteit van Jerevan haar daadwerkelijk viseerde en voor de rechtbank wilde brengen; (ii) zij evenmin aannemelijk maakte dat ze niet op bescherming kon rekenen in haar land van herkomst, gezien zij in Armenië geen stappen zette om na te gaan wat haar beschermingsmogelijkheden waren, en ook geen enkele actie ondernam om een eventuele rechtszaak voor te bereiden; (iii) zij niet aannemelijk maakte nog geïnterviewd te worden door de broer van A.N., de raadgever van de voorzitter van de cassatierechtbank, gezien zij haar negatieve mening over de dissertatie van A.N. in positieve zin had gewijzigd.

2.2.2.2. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Zo zij aanvoert dat zij door de rector werd geïnterviewd gezien haar werkuren werden gehalveerd, merkt de Raad op dat het halveren van de werkuren bezwaarlijk als een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève kan aangezien worden.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht geoordeeld wordt dat het niet geloofwaardig is dat de rector van de universiteit zijn plannen om verzoekster voor de rechtbank te brengen, zou uitstellen omwille van een drukke agenda. Verzoekster beperkt zich met stellingen als *“het geloofwaardiger is dat de rector zijn reputatie hoog zou willen houden en niet zomaar onvoorbereid een klacht gaat melden bij de rechtbank”, “hij wellicht advocaten zou moeten inschakelen”* en *“hij een burgerlijke partijstelling zou moeten voorbereiden”*, louter tot het uiten van hypothesen en blote beweringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel concrete elementen aan te halen die bovenstaand motief weerleggen.

Ook verzoeksters onwetendheid omtrent de actuele stand van haar problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De vaststelling dat verzoekster niet wist of de rector daadwerkelijk een klacht heeft neergelegd en er een gerechtelijke procedure hangende is, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan belangstelling bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoekster in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij enkel nog contact heeft met haar tante in Armenië en dat het voor haar zeer delicaat is om oud-collega's te contacteren, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Zo wijst verweerder er terecht op dat verzoekster geschoold is en diverse personen of organisaties gecontacteerd kunnen worden om haar bij te staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat de rector van de universiteit van Jerevan haar daadwerkelijk voor de rechtbank wilde brengen. Derhalve hecht de Raad ook geen geloof aan de bewering dat de broers van A.N. naar aanleiding van die rechtszaak wraak op haar zouden nemen.

2.2.2.3.1. Hoe dan ook, internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt

verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.2.2.3.2. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen dat, voor zover er geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, *quod non*, zij geen beroep kan doen op de in haar land aanwezige autoriteiten of organisaties. Haar uitleg dat het zinloos was om voorbereidingen te nemen voor een eventuele procedure, neemt de Raad niet aan. Zoals verweerder terecht opmerkt, kan van verzoekster als hoog opgeleide persoon – verzoekster was docent aan de universiteit van Jerevan – redelijkerwijze worden verwacht dat zij stappen zou hebben ondernomen in haar land van herkomst om haar verdediging te organiseren door bv. een advocaat in te schakelen, en om de nodige ruchtbaarheid te geven aan haar zaak door bv. de media of NGO's in te lichten over haar problemen op de universiteit.

Dat er in Armenië sprake is van corruptie, is niet meer dan een blote bewering die verzoekster geenszins aantoonst.

Bijgevolg brengt verzoekster op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aan dat de nationale autoriteiten in haar land van herkomst geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

2.2.3. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden beaamd en overgenomen.

Het enige middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER